

O tři dny později už byla Kate na cestě. Rozloučení s matkou bylo plné slz. Vždycky byly spolu a Kate z nich dvou byla ta silnější. Bylo nutné se vypořádávat s matčinými záchvaty deprese ze ztráty manžela. Kate se musela naučit, jak se postarat sama o sebe.

„Budeš v pořádku?“ zeptala se matky, když nastoupila do auta. „Nedovolíš, aby tě strýcové zastrašovali?“

„Budu v pohodě. Budeš mi psát?“

„Každý den. Kontroluj si tu zelenou aplikaci na e-mailu v telefonu. Když ti přijde e-mail, uvidíš tam oznámení.“

Ava se kousla do rtu, aby potlačila slzy, a řekla: „Nedovol jí, aby se k tobě chovala ošklivě. Postav se jí. Má strašnou povahu. Vždycky mě děsila k smrti.“

Tohle bylo poprvé, co Kate slyšela něco o její povaze. „Ona je –?“

„A pomoz jí s dietou.“ Ava zabouchla dveře od auta. „Devadesát kilo je na ni moc. Měří nějakých sto padesát centimetrů. Kdyby zhubla, možná by nebyla neustále tak špatně naložená.“ Ava ustoupila a poslala jí polibek. „Mám tě ráda. Měj se tam hezky.“ Když Kate vyrazila, pospíšila si Ava zpátky do domu.

První den jízdy si Kate neustále něco mumlala: „Co jsem to, sakra, provedla?“

Ted' už byla skoro na místě a odvaha ji pomalu opouštěla. Nové město, nová práce, nový domov s novou příbuznou.

Cože to bylo na tom seznamu deseti nejvíc stresujících událostí v lidském životě? Nyní se jí staly nejmíň čtyři z nich.

Zaplatila a vyšla z jídelny.

U auta se zastavila. „Tohle zvládnou,“ řekla si. „Mám práci. Dokonce tam mám i kamarádku, Taylu. A budu...“ Polkla. „Budu bydlet u, ehm...“ Nadechla se.

„U senilní staré tety, která má prudkou povahu a žije s nějakým chlapíkem, který ji lstí přesvědčil, aby mu koupila vlastní podnik. To *zvládnou*.“ Nastoupila do auta. „A jestli ne, vždycky můžu utéct zpátky k mamince. Schovat se jí pod sukně.“

Vrátila se na dálnici, a když se objevil sjezd do Lachlanu, vydala se po něm. Srdce jí však bušilo tak prudce, že musela zajet k okraji silnice, opřít se na sedadle a pokusit se uklidnit.

Bylo by zdvořilé zajet nejdřív do tetina domu. Nebo spíš do jejího sídla, jak to matka nazvala. Když však Kate zadala do navigace její adresu, přístroj jí oznámil, že takové místo neexistuje. Měla mapu, ale ani na ní Stewart Lane neobjevila.

To je zlé, pomyslela si, nicméně tak nějak se jí ulevilo. Nejdřív bude muset zajet do Tayliny kanceláře, osobně se seznámit se svou kamarádkou a poptat se na směr.

Navigace tvrdila, že k jejímu podniku to je jen něco kolem míle a půl. Osudové znamení, pomyslela si a vrátila se na silnici.

Při prvním pohledu na Lachlan lapala po dechu. Viděla fotky, ale ty ani zdaleka městečko nevykreslily dostatečně.

Po její pravici stála hasičárna, z červených cihel, se dvěma otevřenými garážovými vraty. Pár svalnatých mužů umývalo velkou červenou požární stříkačku, obskakoval je dalmatin. „Vypadá to jako od Disneyho.“ Uviděla, jak se na ni nejmladší muž, blondatý hasič s hadrem v ruce, dívá. Mokrý tričko se mu lepilo na hrud’.

Chlapík vedle něho ho dloubl loktem, ale hasič dál zíral. Když se na Kate usmál, úsměv mu oplatila.

„Tady by se mi mohlo líbit,“ zamumlala, když vjíž-